

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15153/2025
27.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., против туженог ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Лабуд Стојановић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 100/25 од 21.03.2025. године, у седници одржаној дана 27.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 100/25 од 21.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П2 567/2023 од 06.09.2024. године, ставом 1. изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици тако што је наложено туженом да се исели из породичне куће у ... бр. ..., забрањено му је да прилази тужили и приступ око места становања и рада тужиле на удаљености мањој од 300 метара, као и свако даље узнемиравање тужиле, одмах по пријему пресуде под претњом принудног извршења. Ставом 2. изреке је одређено време трајања изречене мере и то у трајању од годину дана почев од дана правноснажности пресуде. Ставом 3. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 100/25 од 21.03.2025. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П2 567/2023 од 06.09.2024. године.

Благовременом ревизијом тужени побија правноснажну другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је установио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Осим

позивања на битне повреде парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене пред другостепеним судом, ревидент конкретно не указује у чему се те повреде састоје и на који начин утичу на законитост другостепене пресуде. Такво указивање је паушално и самим тим неосновано. Наводима ревизије да је другостепена пресуда контрадикторна изреци и да не садржи разлоге указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, што не може бити ревизијски разлог. Ревизијски разлози рестриктивни су и прописани у одредби члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, странке су у браку из којег имају двоје пунолетне деце, а односи између странака су поремећени дуже од 10 година у ком периоду је тужени више пута испољавао насиље према тужиљи, пре свега у алкохолисаном стању. Вређа је, омаловажава, понижава, баца храну, раније је и физички нападао. Тужиља је више пута напуштала дом а туженом су више пута изрицане хитне мере које није поштовао. Два пута је осуђиван на затворске казне за насиље у породици. Тужени се лечи у Клиници за психијатријске болести „др Лаза Лазаревић“, где добија терапију, међутим, конзумира алкохол па је у алкохолисаном стању насилан. Налаз комисије вештака потврђује дијагностификован алкохолизам. Центар за социјални рад од 2013. године прати породицу и сматра да је сврсисходно изрећи мере заштите од насиља у породици. Дана 07.10.2023. године тужиља је пријавила насиље будући да је тужени, у алкохолисаном стању, грубо вређао и омаловажавао у присуству снахе. У фебруару месецу 2024. године, тужени је такође грубо вређао тужиљу. Тужиља је након тога напустила породичну кућу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд усваја тужбени захтев тужиље. Образлаже да је изведеним доказима утврђено да је тужени под утицајем алкохола насилан и агресиван, да конзумира алкохол иако се лечи у Клиници за психијатријске болести „др Лаза Лазаревић“, те да се наведене радње туженог сматрају насиљем у породици, у смислу одредбе члана 197. Породичног закона. Имајући у виду да је тужени тужиљу раније и физички злостављао, да је сада злоставља психички услед чега је тужиља више пута напуштала кућу, да су му више пута изрицане хитне мере које није поштовао због чега је био и на издржавању казне затвора, првостепени суд је применом одредаба члана 198. став 2. тачка 1. 3. 4. и 5. и став 3. Породичног закона, одредио мере заштите од насиља у породици у трајању од годину дана по правноснажности пресуде.

Разлоге за одлуку првостепеног суда, као довољне и јасне, прихвата и другостепени суд.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су, полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно применили одредбе материјалног права.

Насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. став 1. Породичног закона као понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Карактеристични облици насиља дефинисани су у ставу 2. истог члана (наношење или покушај наношења телесне повреде, изазивање страха претњом убиства или наношења телесне повреде члану породице или њему блиском лицу и др), уз даље одређивање, под тачком 6. става 2, да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља). Одредбом члана 198. Породичног закона прописано је да се против члана

породице који врши насиље може одредити једна или више мера заштите од насиља у породици, којом се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице, док је одредбом из става 2. наведено и које мере заштите од насиља могу бити одређене. Сагласно одредби става 3. мере могу трајати највише годину дана.

Независно од интензитета и облика испољавања, извршено породично насиље довољан је, и нужан, разлог за изрицање мере породичноправне заштите. Дужина трајања насиља, па ни интензитет истог, није од утицаја. Породични закон предвиђа нулту толеранцију на насиље. Сврха изрицања мера је спречавање понављања насиља, спречавања настанка новог, као и уздржавање од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство. Заштитне мере имају и превентивни значај. Следом изнетог, а имајући у виду утврђене чињенице, правилан је закључак да је у конкретној ситуацији, односно при вишегодишњем континуираном психичком злостављању, раније и физичком, одређивање мера заштите било основано.

Неосновано се оспорава одлука о дужини трајања мере код чињенице да је утврђено да раније изречене мере тужени није поштовао.

Без утицаја су наводи ревизије којима се апострофира болест туженог, код чињенице да тужени и поред неспорне болести која захтева медикаментно лечење конзумира алкохол континуирано.

Наводима ревизије, посредно или непосредно, оспорава се чињенично стање које по мишљењу ревидента није правилно или потпуно утврђено будући да тужени сматра да је он жртва злоупотребе пријављивања насиља (који наводи су већ истицани у жалбеном поступку и које је другостепени суд правилно оценио као неосноване).

Ревизијски наводи нису основани и не доводе у сумњу правилност побијане пресуде, у погледу примене материјалног права садржаног у наведеним одредбама Породичног закона, које су нижестепени судови правилно применили одлучујући о одређивању предложене мера заштите од насиља у породици. Зато су као неосновани оцењени сви ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, док оспоравање правилности утврђеног чињеничног стања није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Следом наведеног, на основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић